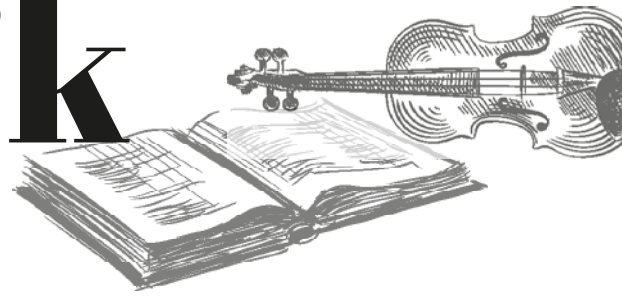

Luisterrijk

*filosofische
muziekbespiegelingen*

2 DE BACH-VRAAG

“Houd je van Bach?”, vraag ik verwachtingsvol, maar ook een beetje bevreesd. Mijn geliefde en ik hebben elkaar pas ontmoet, en verkeren nog in het stadium van verkennen en aftasten. De Bach-vraag is dan heel belangrijk voor mij. Uit het antwoord blijkt immers of iemand tot grootse, verheven gevoelens in staat is, en of hij weet wat échte schoonheid is. Ik besef dat het dogmatisch van me is, maar denk toch dat ik niet zo snel een relatie zou beginnen met een man die niets begrijpt van Bach, de componist die het meest volmaakt de kwellende diepten en extatische hoogtepunten van het leven verklankt. Mijn lief lijkt de ernst van mijn vraag aan te voelen, aarzelt even, en antwoordt dan voorzichtig: “Vroeger wel. Nu iets minder.”

“Vroeger wel.” Dan is Bach hem dus niet wezensvreemd, concludeer ik. Natuurlijk kan je Bach-liefde in de ene fase van je leven heviger zijn dan in de andere; dat heb ik zelf ook meegemaakt. Vooral de passies en cantates zijn plechtig en zwaar, terwijl je als mens soms wat meer aan de oppervlakte leeft, en dan naar luchtiger muziek verlangt. Ik vraag mijn lief of dat inderdaad de reden is waarom hij ‘nu iets minder’ houdt van de barokke componist.

Hij schudt zijn hoofd. Nee, ‘het perfectionisme’ van Bach stuit hem tegen de borst, “die meedogenloze hang naar volmaaktheid”. Die manifesteert zich volgens hem zowel in de strenge Lutherse teksten, die benadrukken hoe zondig wij mensen zijn, als in de hermetische

muzikale structuur. “Terwijl ik tegenwoordig juist de onvolmaaktheid van het leven probeer te omarmen. Dat staat haaks op Bach, die het aardse bestaan als een tranendal ziet en ons een ver, verheven paradijs voorspiegelt. Zijn perfecte muziek is levensvijandig.”

Ik moet onwillekeurig denken aan de aria ‘*Ich freue mich auf meinen Tod*’, en geef toe dat die titel niet bepaald getuigt van liefde voor het leven. Via Spotify zoek ik de uitvoering van tenor Ian Bostridge op, waarbij me een onweerstaanbare drang overvalt om mee te zingen: “*Ich freu-heu-heu-heu-heu-heu-heu mich...*” Het is een bijzonder swingend lied; zelfs voor mijn lief is het onmogelijk om stil te blijven zitten, en enthousiast danst en deint hij met mij mee. “Hoezo levensvijandig?”, gaat er door me heen.

“Vanmorgen hield ik weer van Bach”, bekent mijn geliefde later op de dag. Ik ben tevreden. «

**Tegenwoordig
probeer ik juist de
onvolmaaktheid
van het leven te
omarmen. Dat staat
haaks op Bach**

Myrthe Meester studeerde filosofie en literatuurwetenschap en publiceert onder meer op *Mister Motley*, *deFusie* en in *Bühne*.

Ga naar www.luister.nl voor luistervoorbeelden van Beethovens late strijkkwartetten met uitleg van Myrthe.

Meer lezen van Myrthe Meester?

Kijk dan ook eens op www.myrthemeester.com